

Folkedans for viderekomme

Av Stian Gabrielsen

Kø

Silje Linge Haaland

Kunstnerforbundet, Oslo
20. september - 21. oktober 2018

Silje Linge Haaland, *Kø*, 2018, installasjonsbilde fra Kunstnerforbundet. Foto: Thomas Tveter.

«Desperasjonsanimasjon» kaller Silje Linge Haaland videoarbeidene sine. Det eklektiske materialet og den hakkete rytmen, med stadige temposkifter, zoominger og urolige kamerabevegelser, kvalifiserer åpenbart til betegnelsen «desperat». Men hva er desperasjonen en reaksjon på? I utstillingen *Kø* på Kunstnerforbundet viser Haaland, foruten en video som brer seg utover en skjerm innerst i rommet, tre finurlige skulpturer stående på tepper dekorert med stills fra videoen.

Kø tar utgangspunkt i Klara Sembs arbeid med å samle inn og katalogisere norsk folkedans på begynnelsen av 1900-tallet. Det er imidlertid lite i videoen som knytter an spesifikt til folkedans. Motivene, som både funnet videomateriale og opptak Haaland har gjort selv, deler imidlertid en rastløs fysisk energi: et pistrete tre som rykker i vinden, nærbilde av en maiskjerne som popper i sakte film, dansende føtter, en floppende fisk på land, et masseslagsmål. Det som skinner gjennom er en interesse for nonverbal kommunikasjon av identitet, og for dansens samfunnsskapende funksjon. En scene i videoen som legger beslag på mye av spilletiden, viser en gjeng dresskleddede menn som er i gang med et rituale som ligner en slags grimaserende krigsdans. Haaland underkaster scenen en rekke manipulasjoner som innpoder det truende, energiske opptrinnet med en slags estetisk skjørhet, får det til å slå sprekker.

Silje Linge Haaland, *Kø*, 2018. Stillbilde fra video.

De tre skulpturene bringer en nervøs taktilitet inn i rommet: *Total kommunikasjon mellom alle mennesker I* er en klumpform dekket med en kirurgmatte i silikon som ved berøring (jeg klarte ikke dy meg) gir en følelse av friksjon som tilsvarer den du får når du tar på vanlig hud, bortsett fra at den selvfølgelig er vennelig kald. Morbid-taktil er også *Total kommunikasjon mellom alle mennesker II* (2018) der et par gipshender hviler på en blokk med fingrene stukket inn mellom noen lange heksete løsnegler. Verket med tittelen *Og vi ser for oss livene våre som en klase av bær festet til et tau/og vi snakker om det/diskuterer hvilke typer bær* er en print av en spinkel grein fra videoen limt på en plate som står opp som en kulisse. Tanken bak eksporten fra videoen er formodentlig å simulere en lekkasje fra det virtuelle og inn i utstillingsrommet. Haaland antyder denne overgangen med primitive midler og dropper VR-brillene. Kantene skal ikke glattes over her.

Sett gjennom denne dissonante scenografien blir også videobildet en fysisk gjenstand, noe som kommuniserer via berøringssansen. Å stå inne i Haalands installasjon er som å være tett på noen som ikke vil stå stille, som vil vekke. Rastløsheten smitter. *Kø* suggererer uten å behage eller roe, holder deg i en kontinuerlig tilstand av beredskap. Haaland klipper og samler seg frem mot et rituale eller en koreografi som uttrykker den satte identitetens motsats, en evig ekspansiv heterogenitet.

Silje Linge Haaland, *Kø*, 2018, installasjonsbilde fra Kunstnerforbundet. Foto: Thomas Tveter.